

големо бунище. Ноще растить трѣва смърделика, Ноще растить, на утро ѣ кинамъ. *М. 37.* Не седи, вади, моме, невен-отъ На два пѣта градина. *ib. 488. 4)* вывожу (*кистью по полотну*): Съ четѣхъ вадихе шаровы (*выводилъ кистью узоры*). *Р. 20. 5)* причаливаю: Трговецъ, млади трговецъ! Тргни гемѣа на сѣхо, Свила да одбереме!“ Я Марко ли ѣ говори: „Мене ме майка заклела, На дворъ гемѣа да не вадамъ“. Па си измами Янинка, Она си влезе въ гемѣа, И Марко тегналъ гемѣа по море, И си грабна Янинка. *В. 347. 6)* орошаю: Суху дѣру да посиешъ Съсъ сѣжикана вода да гу вадихъ, Властаре испуща. *Д. S. 10, 6—8.* Утъ ливаде що са окол' кладнаци И са вадеть утъ нихна вода. *ib. 20—21.* Съ юста вода носихе, Коренъ ѣ вадеше, В'рши и подмладова. *В. 109.* Села е мома дѣна и калина, Та го е села и вадѣла; И вадѣла ротъ родило. *ib. 220.* Бразди да пра'амъ, вода да мамамъ, Цвеке да вадамъ. *М. 458.* Прости-ти вѣрвать, че вѣщицы свадяли мѣсячинѣ-тѣ за да ѣхъ доятъ и да си вадять съ немъ очи-ты. *Л. Д. 1872 р. 117.* Така всяка заранъ и вечеръ не престанваше да вади дѣрвѣето отъ близный изворъ *РА. 24.*

Важенъ *пр.* значительный: Кое отъ тѣхъ двѣ начала е поважно и за цивилизаціѣхъ посѣщенно. *Л. Д. 1874 р. 106.*

Важъ *м. дѣл.* имѣю значение: Патронете иматъ при себѣ си единъ прокураторъ, на когото подписката важи толкова, колкото и тѣхната. *З. 29.* Прѣдъ чюство-то, даже И цѣль свѣтъ не важе Най-малко-добро. *Л. Д. 1872 р. 227.*

Ваза *с. ж.* ваза: Имаше пахари, чаши, ваази голѣми. *Л. Д. 1874 р. 245.*

Ваздаденъ *с. м.* весь день: Ми (ми) ме давай на момите, Че момите лѣдо носатъ (*житката*), День ваздаденъ на главата, Вечеръ ке си дома дойдатъ, Ке ме свалеть отъ главата. *В. 54.* Тамъ си веза день ваздаденъ. *ib. 157.*

Вай* (*vāi, p. t. Exclamation de douleur ou de tenace*) межд. увѣ! бѣда! горе! До него (*даскалътъ*) имаше единъ дѣлагъ прѣтъ, кой стигаше до насъ и вай на онѣзъ глава, която си мрьднеша очитѣ на страна. *Зк. 32.* Вай! що направихъ азъ, клѣтникъ! *ib. 143.* Той като залюби нѣкоя, мысли вече чи е ужененъ за нея; вай на негова-та глава кой са докачи до нея! *ib. 176.*

Вайкамъ *м. учаш.* производный отъ межд. вай—охаю, вопію, жалуюсь (*син. охкамъ*): Сѣки се Стани чудеше И сѣки Стана жалеше А по между си вакахъ. *Д. 35, 43—45.* Не жали, не дѣй са вайка, Що чедо ти не живѣй. *Л. Д. 1876 р. 157.* Слѣдъ това нечувахъ друго,